

YÜZALTMİŞÜÇÜNCÜ (363) MEKTÛB

Bu mektûb, esseyyid ve nakîb şeyh Ferîd'e "rahmetullahi teâlâ aleyh" yazılmıştır.

İslâm ile küfrün birbirinin zıddı, tersi olduğunu, İslâm düşmânlarını sevmemeği bildirmektedir:

Bize çeşitli nimetleri veren ve müslüman yapmakla şereflendiren ve Muhammed aleyhisselâmin ümmetinden eylemekle kıymetlendiren Allahu Teâlâya hamd olsun! Dünyâ ve âhîret saâdetlerine, râhatlıklarına kavuşmak ancak ve yalnız, dünyâ ve âhîretin efendisi, mahlûkların en üstünü, en kıymetlisi olan Muhammed aleyhisselâma uymakla, onun izinden gitmekle ele geçebilir. O yüce Peygambere ve Onun temiz Ehl-i beytine ve Ashâbının hepsine en iyi düâlar ve en üstün selâmlar olsun!

Muhammed aleyhisselâma uymak demek, ahkâm-ı İslâmiyyeye ya'nî İslâmiyyete uymak ve küfrü ve kâfirliği yok etmeğe çalışmaktır. Çünkü İslâm ile küfr birbirinin zıddıdır, tersidir. Birinin bulunduğu yerde, öteki bulunamaz, gider. Bu iki zıd şey bir arada bulunamaz. Birisine kıymet vermek, ötekini aşağılamak olur. Kur'ân-ı Kerîmde, Tevbe sûresinin yetmişüçüncü âyetinde meâlen, **(Ey yüce Peygamber! Kâfirlere ve münâfıklara karşı cihâd et! Onlara sert davran!)** buyruldu. Hulk-i azîm sâhibi olan, çok merhametli olan Peygamberine, [İslâm dînine ve müslimânlara saldıran] kâfirlerle cihâd etmeği, onlara karşı sert davranmağı emr ediyor. Bundan anlaşılıyor ki, İslâma saldıranlara sert davranmak da, hulk-ı azîmdir. İslâma izzet vermek, kıymetini artdırmak için, küfrü ve kâfirleri yanî İslâm dînine ve müslimânlara saldıranları kötülemek, onları aşağı tutmak lâzımdır. Böyle kâfirlere kıymet vermek, onları yüksek tutmak, İslâmiyyeti ve müslümanları kötülemek, aşağılamak olur. Kâfirlere kıymet vermek demek, onları üstün tutmak, karşılarında eğilmek olmakla berâber, onlarla birlikde bulunmak, konuşmak, görüşmek de, onlara kıymet vermek olur.

İslâm düşmanlarından, İslâmiyyete saldıranlardan, köpekden kaçır gibi kaçmak, onların pis ve alçak olduklarını bilmek lâzımdır. İslâm dînine saldıran, bir mevki, makâm sâhibi ise ve bir müslimânın bu kimseye bir işi düşerse ve bu işi muhakkak onun yapması icâb ederse, abdesthâneye gider gibi, işi bitirinceye kadar yanına gidilir. Fakat, yine o alçağa kıymet verecek birşey söylenmez ve böyle bir hareket yapılmaz. Olgun bir müslüman, onun yüzünü görmemek için, o işinden bile vazgeçer. Onun zehirli, zararlı sözlerini işitmekten, Cehennemlik yüzünü görmekten kurtulur. Allahu Teâlâ, Kur'ân-ı Kerîmde böyle kâfirlerin kendisine ve sevgili Peygamberine düşmân olduklarını bildiriyor. Allahu Teâlânın ve Onun Resûlünün düşmânları ile [Müslimânlara gerici diyenler ile] düşüp kalkmak, o alçaklarla arkadaşlık etmek büyük cinâyet, çok çirkin bir suç olur. Bu kimselerle görüşmek, arkadaşlık etmek, çeşidli zararlara sebep olur. Bu zararların en küçüğü, insan onların arasında Allahın emirlerini yapamaz. Küfre sebep olan şeylerden kaçınmaz. Bu vazîfeleri yapmağa sıkılır. Arkadaşlarından utanır, çok küçük görünen bu zarar, dikkat edilirse, pek büyüktür. Allahu Teâlânın dînine saldıranlar ile arkadaşlık etmek, onlarla görüşmek, insanı Allahu Teâlâya ve Onun Peygamberine "aleyhissalâtü vesselâm" düşmân olmağa kadar sürükler.

Bir kimse, kendini müslimân sanır. Kelime-i tevhîd okur. İnanıyorum der. Müslümân olduğunu söyler. Hâlbuki kâfirlerle, münâfıklarla görüşerek, konuşarak onun müslümanlığı, imânı saf ve temiz kalmaz. Hattâ, büsbütün gider de, farkında bile olmaz. Allahu Teâlâ, hepimizi, nefslerimizin kötülüğünden ve amellerimizin bozuk olmasından korusun!

Fârisî beyt tercemesi: Zavallı câhil, sanır ki, din adamıdır; din ile ilgisi, yalnız böyle sanmasıdır.

Hindistândaki İslâm düşmânlarının azgınlarını görüyoruz. Müslimanlarla alay ediyorlar. Müslimanları kötülüyorlar. Ellerine fırsat geçerse, güçleri yeterse, müslimanlara her işkenceyi yaparlar. Hattâ hepsini öldürürler. Yâhud onları dinden, imândan ayırırlar. İslâm terbiyesini, ahlâkını, hayâsını, şerefini yok ederler. O hâlde, müslümanların bu azgın kâfirlere uymamaları, bunlardan sakınmaları, bunlara aldanmamaları, bunun için Allahu Teâlâdan hayâ etmeleri lâzımdır. (Hayâ imândandır) buyruldu. Müslüman olanın böyle çirkin işlerden sıkılması lâzımdır. **İslâm düşmânlarını, Allahın emirleri ile alay edenleri, helâle, harâma aldırış etmiyenleri zararlı bilmelidir. Bunları aşağı tutmalıdır.** Bunlara yardımı dokunan her hareketden sakınmalıdır.

İslâmiyyet, gayr-i müslim vatandaşlardan cizye denilen verginin alınmasını emr etmektedir. Şimdi Hindistânda kâfirlerden cizye alınmıyor. İslâmiyyetin bu emri unutulmuş oldu. Bunun da sebebi, Hindis tândaki müslimânların İslâm dînini ve müslümanları yok etmeğe çalışan kâfirlerle sevimleri olmuşdur. Kâfirlerden cizye alınmasını emr etmekden maksad, onları sıkışdırmak, aşağı tutmaktır. O kadar aşağı düşerler ki, cizye vermemek için, kıymetli elbise giyemezler. Süslü eşyâ kullanamazlar. Çok para vermemek için, korkarlar ve titrerler. Müslimânlara ne oldu ki, cizye almağı unuttular. Allahu Teâlâ, kâfirlerin zelîl ve hakîr olmaları için, cizye vermelerini emretti. Böylece, onların aşağı, müslimânların da üstün, izzetli ve şerefli olmalarını sağladı.

Fârisî mısra' tercemesi: Kâfirlerin azalması, İslâma kuvvet verir.

Bir kimsenin müslüman olmasına alâmet, İslâm düşmânlarını tanıması, onlara aldanmaması, sözlerini dinlememesidir. Allahu Teâlâ Kur'ân-ı kerîm de, Tevbe sûresi yirmisekizinci [28] âyetinde kâfirlere **(Neces)** ya'nî pis dedi. Doksanbeşinci [95] âyetinde de **(Rics)** buyurdu. Rics de pis demektir. Bunun için, müslümanların kendileri ile alay eden kâfirleri pis ve zararlı bilmeleri lâzımdır. Böyle bilince, onlarla arkadaşlık yapmazlar, sevimmezler, onlardan sakınırlar. Onlarla birlikde bulunmaktan nefret ederler. Böyle kâfirlerle meşveret etmek, işleri onlara danışıp onların sözü ile hareket etmek, bu din düşmânlarına kıymet vermek olur. Hem de, onları çok yükseltmek olur. Onlardan yardım, şifâ beklemek ve hele onlar vâsıtası ile düâ ve ibâdet etmek boşuna uğraşmaktır.

Mü'min sûresinin ellinci âyetinde ve Ra'd sûresinin ondördüncü âyetinde meâlen, **(Kâfirlerin düâları ancak dalâletdir)** buyuruldu. Yanî, İslâm düşmânlarının düâları kabûl olmaz, hiç fâide vermez. Kâfirler, papazlar vâsıtası ile yapılan duâları Allahu Teâlâ hiçbir zaman kabûl etmez. Böyle düâların müslümânlara fâidesi olmaz. Yalnız bu sûretle o dinsizlere bir kıymet verilmiş olur. Onlar, düâ ederken, putlarını, Allahın düşmânlarını araya korlar. Onlardan düâ beklemenin kötülüğünün çirkinliğinin nereye kadar uzandığını, müslümânlığın temelinden yıkılıp, kokusunun bile kalmayacağını buradan anlamalıdır.

Büyüklerden biri buyuruyor ki: (Sizden biriniz divâne olmadıkca, tâm müslüman olamazsınız). Burada (Divâne olmak), İslâmiyyeti yaymak için çalışmak, çabalamak ve bu arada kendi fâidesini ve zararını hâtırına bile getirmemek demektir. Müslümânlığa dokunmasın da, her ne olursa olsun, olmayan da olmasın! Yeter ki, müslümânlığa bir zarar olmasın!

Müslümânlık demek, Allahu Teâlânın ve Onun Peygamberinin râzı olduğu, beğendiği şeyler demektir. Allahu Teâlânın râzı olduğu şeyden dahâ kıymetli ne olabilir? Allahu Teâlânın Rabbimiz olmasına ve İslâmiyyetin dînimiz olmasına ve Muhammed aleyhisselâmin Peygamberimiz olmasına râzı olduk, sevindik.

Fârisî mısra' tercemesi: Beni bu yoldan ayırma yâ Rabbî!

Peygamberlerin efendisi olan Muhammed "aleyhi ve alâ âlihi minessalevatü efdalühâ" hurmetine beni müslüman olarak yaşat ve müslüman olarak öldür yâ Rabbî! Vakt dar olduğu için, bilmesi çok lâzım ve zarûrî olan şeyleri ancak kısaca yazdım, gönderiyorum. Bundan sonra, eğer Cenâb-ı Hak nasîb ederse, bundan dahâ geniş ve uzun yazar, gönderirim.

İslâm ile küfr birbirinin zıddı oldukları, bir arada bulunamayacakları gibi, âhiret de, dünyânın zıddıdır.

Dünyâ ile âhiret, bir arada bulunamaz. Âhireti kazanmak için, dünyâyı terk etmek lâzımdır. Ya'nî, dünyâya düşkün olmamak lâzımdır. [Dünyânın ne demek olduğu, yetmişüçüncü [73] mektûbda bildirilmiştir. Dünyâ, Allahu Teâlânın beğenmediği, yasak ettiği şeyler demektir.]

Dünyâyı terk etmek iki türlüdür: Birincisi, mubâh olan şeylerin hepsini de terk edip, yalnız yaşamak için ve dînini korumak için zarûrî lâzım olan mubâhları kullanmaktır. Dünyâyı böyle terk etmek çok kıymetli ve çok fâideli ise de, çok güçdür. Dünyâyı terk etmenin ikincisi, harâm olan ve şübheli olan şeylerden sakınmak ve yalnız mubâhları kullanmaktır. Dünyâyı böyle terk etmek de, hele bu zamanda, çok kıymetlidir.

Fârisî beyt tercemesi: Gök, Arşa nazaran pek aşağıdır, Toprağa göre ise, çok yüksektir.

Hiç olmazsa, bu ikinci şekle göre dünyâyı terk etmelidir. Allahu Teâlâ'nın harâm dediği, yasak ettiği şeylerden sakınmalıdır. Meselâ, erkekler altın ve gümüş eşyâ kullanmamalı ve hâlis ipek kumaşdan

elbise ve çamaşır giymemelidir. Altın ve gümüş eşyâ süs için muhâfaza olunursa câizdir. Bunları kullanmak harâmıdır. Meselâ, bunlarla birşey içmek, bunlar içinden birşey yemek, koku ve sürme kutuları [kalem, sâat] yapmak gibi kullanmak harâmıdır. [Altından ve gümüşden yapılmış yüzük, bilezik, küpe ve gerdanlık gibi süs eşyâsını kadınların kullanmaları câizdir. Fakat, bunları sokakda ve yabancı erkekler yanında örtmeleri lâzımdır. Domuz eti yemek, alkollü içkileri içmek, kumar oynamak, fâiz vermek ve almak, her dürlü çalgıyı çalmak veyâ dinlemek, açıkca ve kesin olarak harâmıdır. Kadınların, kızların başları, kolları, bacakları açık sokağa çıkmaları ve buralarını yabancı erkeklere göstermeleri harâmıdır. Erkeklerin, dizleri ve göbekten dize kadar yerlerinden herhangi bir kısmı açık sokağa çıkmaları, buralarını herhangi bir kadına veyâ erkeğe göstermeleri harâmıdır. Kadınların ve erkeklerin sokağa çıkarken, buralarını örtmeleri farzdır. Allahu Teâlâ, müslimânlara böyle emr ediyor. Buraları açık sokağa çıkanlar, harâm işlemiş olur. Günâha girer. Âhiretde Cehennemde azâb göreceklerdir. Eğer açık gezerken: (Ne olurmuş. Sen kalbe bak, kalbim temiz yâ!) gibi şeyler söylerse, Allahu Teâlânın emrlerine, yasaklarına ehemmiyyet vermemiş, bunları beğenmemiş olur. Ahkâm-ı İslâmiyyeye, ya'nî Allahu Teâlânın emrlerine ve yasaklarına kıymet vermeyen, beğenmeyen kimselerin î mânı gider. Müslüman olduğunu söylerse de, müslüman değildir, yalancıdır. Bu günâhdan ve sözden tevbe edinceye kadar namazları, oruçları, zekâtları, hiçbir ibâdeti ve hiç bir iyiliği kabûl olmaz ve âhiretde sonsuz olarak Cehennemde azâb görür. Î mânı olan hanımların ve erkeklerin, bir günâh işledikten sonra hemen pişmân olması, vaz geçmesi, tevbe etmesi lâzımdır. Günâhı bırakmaz ise, sıkılmadan utanmadan hep yaparsa, Allahu Teâlâdan korkmuyor demektir. Böyle olunca, î mânı gider. Mürted olur]. NOT: Parantez içindeki bu ifadeler İmam Rabbânî'ye ait değildir. Neşredenler tarafından açıklama bâbında sonradan yazılmıştır.

Allahu Teâlânın mubâh ettiği, izn verdiği şeylerin çeşidi ve sayısı pek çoktur. Harâm ettiği, şeyler ise, pek azdır. Mubâhlardaki fâide ve lezzet harâmlardakinden katkat ziyâdedir. Mubâh işliyenleri Allahu Teâlâ sever. Harâm işliyenleri sevmez. Akıllı olan, doğru düşünebilen bir kimse, çabuk geçen bir lezzet için, Allahu Teâlâyı gücendirmeyi elbette istemez. Hem de, zararlı olan bir lezzeti harâm edince, bu lezzetde olan zararsız birçok başka şeyleri mubâh eylemiştir.

Allahu Teâlâ, bizi ve sizleri, bu yüce islâm dîninin sâhibinin gösterdiği doğru yoldan ayırmasın! Helâli, harâmı, ibâdetlerin nasıl yapılacağını, nelere inanılacağını, her türedi, yalancı kimseye sormamalıdır. Kendi akıllı ile, görüşü ile, düşüncesi ile konuşan kimse, din adamı değil, din, î mânı hırsızıdır.

Müslümanların î mânılarını çalar. Bunlar, İslâmiyyete açıkça saldıran kâfirlerden dahâ zararlı ve daha kötüdür. Bunların sözlerine, kitâblarına, mecmûalarına aldanmamalıdır. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını okuyan, bilen ve bildiren doğru müslümânları, Allah adamlarını aramalı, bulmalı; dîni, î mânı, helâli ve harâmı bunlara sormalı, bunların sözlerinden ve yazılarından öğrenmelidir. Kurtuluş yolu budur. İslâmiyyetin dışında olan herşey kıymetsizdir, zararlıdır. İslâmiyyetden ayrılan, dalâlete, felâkete düşer.

Allahu Teâlâ hâlimizi, şânımızı ve sonumuzu hayırlı ve selâmetli eylesin! Âmîn .